

**Informační leták
Kněžského bratrstva sv. Pia X.**

Drazí věřící,

hlavní událostí v katolické Církvi od posledního letáku je úmrtí papeže Františka a volba nového papeže Lva XIV.

Papež František se vyznačoval upřímností, s kterou ukazoval skutečný duch koncilu, dialektiku a nedogmaticnost, která z koncilu učinila počátek dekadentního procesu, jenž je příčinou církevní krize. Plodem koncilu je mj. kolegialita a synodalita, kterou papež František mimořádně razantně prosazoval. Otevřeně také přiznal, že důvodem vydání *Summorum Pontificum* jeho předchůdce Benedikta XVI. nebyl návrat k tradici, její podpora, ale snaha eliminovat působení Kněžského bratrstva sv. Pia X. Papež František s Kněžským bratrstvem udržoval kontakty a přispěl k uspořádání některých církevněprávních záležitostí.

Papež Lev XIV. byl za papeže Františka prefektem Dikasteria pro biskupy, tedy z pověření papeže dosazoval a sesazoval biskupy, byl zodpovědný za personální politiku v Církvi, tedy takovým generálním vikářem papeže. Ještě jako představený augustiniánů navštívil v rámci vizitace opatství na Starém Brně i Českou republiku. Za nově zvoleného papeže se modleme, Bůh může každého vést po svých cestách, ale nemyslím si, že je důvod k nadměrnému optimismu.

Další, méně medializovanou událostí je, že pan prezident Pavel odmítl podepsat konkordát se Svatým stolcem z důvodu, že je protiústavní. On ale opravdu protiústavní je, protože naše ústava obsahuje absolutní rovnost všech vyznání, a proto nelze přiznat nějaká práva či zvláštní postavení jedné církvi a náboženské společnosti oproti druhým. Smlouva se Svatým stolcem je totiž smlouva s Církví, a ne s vatikánským státem, v níž se přiznává katolické Církvi určité zvláštní postavení. Něco jiného je zastoupení vatikánského státu nunciem, to je zastoupení na diplomatické úrovni.

Z hlediska dominance Božího zákona nad zákonem světským ve věcech víry a mravů se věc jeví sice v jiném světle, ale tuto dominanci neuznává ani současná církev koncilu, ani státní moc. Ostatně kvůli rovnosti všech vyznání před státem, tedy plné náboženské svobodě, zakotvené v prosincové ústavě, schválené 21. 12. 1867, vypověděl konkordát i František Josef I., definitivně podepsáním zákona ze 7. 5. 1874, a od té doby v našich zemích žádný konkordát neplatil a neplatí. (Konkordát s Německem z roku 1933 platil pouze v tehdejších hranicích a jeho platnost nebyla rozšířena na okupovaná území.) Konkordát nutně nemusí být uzavřen s katolickým státem (např. za sv. Pia X. v roce 1914, krátce před vypuknutím 1. světové války, byl uzavřen konkordát se Srbským královstvím, které tak na rozdíl od Rakousko-Uherska mělo uspořádané vztahy se Svatým stolcem), ale daný stát musí být připraven přiznat katolické Církvi určité zvláštní postavení.

Tedy krátce řečeno, v rámci ideologie koncilní církve je snaha o uzavření konkordátu poněkud schizofrenní záležitost. Když císař František Josef I. podepsal nekonfesní ústavu a Rakousko-Uhersko přestalo být právně nejen katolickým, ale i křesťanským státem, vypověděl logicky konkordát. Pokud bychom dnes chtěli mít konkordát, musela by být nejprve změněna ústava. Toto nejsou katolické ideály, to je konstatování faktu.

Ostatní, o čem chci psát, je ze života katolické tradice. V květnu jsme měli opět radost přivítat naše spřátelené kapucíny z Morgonu, kteří pro členy III. řádu sv. Františka kázali exercicie a v Brně a v Praze měli rekolekce pro věřící. Jejich návštěva měla velmi pozitivní ohlasy a byla velkým duchovním povzbuzením. Do budoucna počítáme s tím, že exercicie budou kázány pro muže a ženy zvlášť s možností přihlášení ostatních věřících, kteří se chtějí takto seznámit s františkánskou spiritualitou. Byla projednána i další spolupráce, hlavně budoucnost III. řádu sv. Františka a jmenování nového spirituála poté, co III. řád vedli dva zástupci. Spirituál je jmenován z kněží Kněžského

bratrstva sv. Pia X. představenými z Morgonu dle návrhu představených Kněžského bratrstva.

Na svátek Panny Marie Královny dorazil do Brna na každoroční vizitaci superior našeho distriktu P. Johannes Regele. Velmi ocenil spolupráci s kapucínským řádem a činnost jeho třetího řádu. Při vizitaci kladl důraz na uchovávání ducha Církve, který je hierarchický, je to duch pravé lásky, pokory a služby. Povzbudil kněze k vytrvalosti a trpělivosti a slíbil účast na podzimní pouti rodin a naší duchovní rodiny ve Zlatých Horách. Vizitoval i společenství věřících v Pardubicích, které na něj udělalo dobrý dojem. 14. června přijede ještě jednou a vysvětlí kapli sv. Davida, krále, v Jablonci, která byla zařízena s velkou obětavostí P. Filipa Marady s místními věřícími. Je malá, ale naše.

Všichni kněží se těšíme, že se s Vámi setkáme na Cyrilometodějské pouti 5. července a na Svatoprokopské pouti, věřící ze všech kaplí jsou srdečně zváni.

Nakonec ještě jedna perla z našeho kněžského života: P. Petr Kajer dostal zvláštní nabídku: „Dám ti peníze, byt a kapli, pokud zradíš Kněžské bratrstvo“, od pana Brhela staršího (nakladatelství Christianitas). Farizejské stříbrňáky nebyly přijaty, jidášská zrada se nekoná. Další podivuhodný projev svérázné duchovní cesty exponentů tzv. Odporu.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Modlitba

Pastýřský list Msgr. Marcela Lefebvra ze 17. února 1952

(převzato a přeloženo z knihy:
Msgr. Marcel Lefebvre: *Lettres pastorales et écrits*)

Náš pastýřský list nemůžeme v tomto spásonosném čase pokání začít lépe než slovy našeho Svatého otce, papeže Pia XII., pronesenými nedávno, 10. února (1952), před věřícími v Římě:

„Protože se nadále nacházíme v situaci, která, což neváháme vyslovit, může každou chvíli vyvolat explozi a jejíž počátek musíme hledat v náboženské vlašnosti tak velkého počtu lidí, v poklesu morální úrovně soukromého i veřejného života, v záměrném a systematickém úsilí o otrávení prostých duší..., nesmí dobří nečinně setrávat ve svých vyježděných kolejích jako pasivní diváci hrozivé budoucnosti.“

A tak pozvedáme svůj hlas, společně s hlasem nejvyššího pastýře, abychom vás požádali o vážné zamyšlení v těchto milostiplných dnech, jež předcházejí svátku Vzkříšení našeho Pána, nad jedním z nejmocnějších prostředků obnovy světa, jeho duchovního i časného vzkříšení; máme na mysli modlitbu.

Víme velmi dobře, že pravé řešení vztahů mezi národy a vnitřního života národů se nachází v křesťanské filosofii a teologii. Všechny peníze světa, veškerá sobecká diplomatická obratnost, všechny průzkumy a všechny konference nepovedou k ničemu, pokud neuplatníme hlediska pravé moudrosti a rozumu. A také víme, že jen Církev, pověřená Bohem v osobě našeho Pána Ježíše Krista, vlastní v plnosti všechny poklady pravdy nezbytné pro mír a svornost mezi národy.

A přesto, navzdory naléhavým výzvám Kristova náměstka, se vytvářejí a schvalují právní předpisy, zákony, národní a mezinárodní pravidla, které nerespektují učení Toho, který řekl: „Beze mne nemůžete činit nic.“

Jako bychom slyšeli hlas Boží z úst proroka Jeremiáše: „Proč tedy odvrátil se tento lid (v Jerusalemě), odvrátil se zatvrzele? Chytil se klamu a nechce se vrátit. Pozorně jsem poslouchal: nikdo nic dobrého nemluví, není, kdo by pokání činil z hříchu, kdo by řekl: ‚Co jsem to učinil?‘ Všichni se ženou ve svém běhu jako kůň, rozběhlý prudce k útoku. Čáp ve vzduchu zná svůj čas, hrdlička, vlaštovka a jeřáb dbají času svého stěhování, avšak lid můj nechce znáti zákona Hospodinova. Jakým právem říkáte: ‚Jsme moudří a máme zákon Hospodinův?‘ Ano, ale v lež jej obrátilo živé péro vykladačův. Stydět bude se moudrým, budou zděšení a jati, neb slovo Hospodinovo zavrhli a (jiné) moudrosti v nich není. ... Pročež... z Jerusalema učiním hromadu kamení a bydliště šakalů; z měst judských učiním poušť bez obyvatele.“

Vzhledem ke slepotě ducha, k tvrdosti srdcí je nám uložena, moji drazí bratři, závažná, velmi závažná povinnost: totiž modlit se, sepnout dlaně a prosit Boha o spásu světa. Současné okolnosti od nás více než kdy jindy žádají, abychom pozvedli svá srdce k Bohu, abychom v sobě znovu oživilí ctnosti zbožnosti a odevzdanosti Bohu, které do nás svatým křtem vstúpila Kristova krev.

V dnešní době se říká, že Bůh potřebuje lidi, ale pokud tato potřeba existuje v Bohu skrze Jeho zcela svobodný akt lásky a dobroty, je ještě přesnější konstatovat, že člověk potřebuje Boha. Tato vrozená potřeba je zakořeněná v celém jeho bytí, jak to svatý Pavel tak pádně vyjádřil slovy: „V Bohu žijeme a hýbáme se i trváme.“

A pokud by se stalo, že by ani naše srdce, ani náš rozum netíhly k Bohu, byli bychom zvrácení ve své přirozenosti. V momentě, kdy umírajícího všechno opustí – bohatství, přátelé, příbuzní, zdraví –, v tomto příliš krátkém či rychlém okamžiku, který všichni prožijeme, umírající nalezne nečekanou moudrost, poněti o skutečnosti Boha a nicotnosti světa, a jeho duše pocítí obrovskou potřebu Boha.

Proč bychom měli prožít celý život v nevědomosti a stát se moudrými až v jeho posledním okamžiku, pokud nám Bůh dovolí, abychom jej prožili při vědomí?

Modlitba není nic jiného než toto povznesení se naší duše ke svému Stvořiteli a Vykupiteli. Pro čestnou a přímou duši je přirozená; navyknutí si na hřích, který se přímo přičií tomuto povznesení duše k Bohu, způsobuje znetvoření modlitby v pouhou formalitu; duchovní pýcha, udržovaná prázdným tlacháním a lživými závěry, může dovést člověka až k tomu, že se stydí modlit.

Milujme osobní modlitbu, modlitbu v rodině, liturgickou modlitbu. Katechismus nás poučuje, co v této oblasti máme dělat v této věci a proč. Pamatujme však na to, že naše modlitba musí vyjadřovat vnitřní postoj naší duše, postoj oddanosti a klanění, který povinnost modlitby činí snadnou, příjemnou a milovanou. Proto nás náš Pán vybízí, abychom se stále modlili: *Oportet semper orare*. – Je nutno se stále modlit.

V této dětinné přichylnosti k Bohu se budeme rádi modlit tak, jak nám to radí náš Pán a sám dává příklad. „A kdykoliv se modlíte, nebuďte jako pokrytci! Ti se modlí s oblibou v synagogách a na rozích náměstí, aby je lidé viděli. Vpravdě pravím vám: Vzali svou odplatu. Když se však ty modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři dveře a pomodli se k Otci svému v skrytě; a tvůj Otec, jenž v skrytě vidí, ti odplatí. Modlíte-li se, nemluvte mnoho jako pohané! Ti se totiž domnívají, že budou vyslyšeni pro svou mnohomluvnost. Nepřipodobňujte se jim! Ví zajisté Otec váš, čeho je vám zapotřebí, dříve než ho prosíte. Takto se tedy budete modlit vy – a náš Pán nás pak učí obdivuhodnou modlitbu Otče náš.

Tento způsob osobní modlitby přesto není jediný a náš Pán nám ukazuje, jak vysoce si váží liturgické modlitby, když se účastní veřejných modliteb v synagogách, v jeruzalémském chrámě, kam přichází na velké svátky i se svou rodinou a poté se svými učedníky.

Mějme rádi také modlitbu v rodině. Kolik bolestných zjištění v tomto ohledu máme! Kolik z vás se nemodlí ráno a večer! Kolik lidí přijímá od Boha každodenní chléb, aniž by Ho prosili, aby ho užívali s mírou,

a Bohu za něj neděkují! Ať každá hlava rodiny obnoví tento úctyhodný zvyk, tak poučný pro děti, tak příjemný Bohu, tak plný požehnání pro domácnost! Jak se můžeme divit, že nás Bůh stíhá svými tresty a spravedlivým hněvem, když marně hledá city vděčnosti za všechna dobrodiní, která nám uděluje.

Církev, věrná biblické tradici a příkladu našeho Pána, nás zavazuje, abychom v neděli zastavili svou práci a zúčastnili se liturgické modlitby, předepsané obětní slavnosti křesťanské obce, jež se koná nejen symbolicky, ale skutečně obětováním Těla a Krve Ježíše Krista, jehož jsme údy. Kolik lidí plní tuto povinnost s hlubokým přesvědčením a s živou vírou? Kolik jich přijde na místo Oběti? Neodvážuji se mluvit o poměru pokřtěných a účastníků nedělní mše svaté. I když s radostí zjišťujeme, že se v posledních letech zlepšilo chápání této povinnosti mezi některými věřícími, přesto jsme otřeseni při myšlence, že více než polovina pokřtěných vědomě zanedbává tuto závažnou povinnost.

Vám, moji drazí bratři, kteří si dokážete vážít dobrodiní tohoto každého týden konaného veřejného aktu, tohoto obnovovaného darování sebe sama jakožto neoddělitelné součásti Kristova mystického těla, vám, kteří jste druhý Kristus, náleží vroucně se modlit, prosit všemohoucího Boha, milosrdné Srdce Ježíšovo, osvěcovat duše poblouzněné pýchou, otevírat srdce zatvrzelá vášněmi. Zdvojnásobte horlivost svých modliteb, osobních i veřejných, aby trestající ruka spravedlivého Boha nedopadla na křesťanské národy, které zapominají na své povinnosti...

Útíkejme se k Panně Marii, Královně nebes, Prostřednici všech milostí, Útočišti hříšníků. Naučí nás se modlit, jako to naučila apoštoly ve večeradle. Jak se říká ve Skutcích apoštolských: „Ti všichni (apoštolové) dleli jednomyslně na modlitbě s Marií, Matkou Ježíšovou.“ *Hi omnes erant perseverantes unanimiter in oratione cum Maria, Matre Jesu.*

Dakar, 17. února 1952

Tradiční kapucíni – misie v Čechách a na Moravě

(Zdroj: rakouský distrikt)

V mariánském měsíci květnu přijeli tři bratři z řad tradičních kapucínů z Morgonu ve Francii [jmenovitě P. František Dismas, P. Maxmilián Maria a br. Jakub Maria – pozn. překl.] do Prahy, Zlatých Hor a Brna, aby nabídli věřícím roční exercicie a rekolekce.

Dva z těchto bratří pocházejí z České republiky. V našem distriktu máme v rámci brněnského děkanství největší skupinu terciářů Třetího řádu sv. Františka mimo Francii. Doufáme, že u nás brzy bude moci vzniknout také klášter tradičních kapucínů.

Kapucíni přinášejí jaderného katolického ducha lidové zbožnosti, který má v našich zemích opravdovou tradici.

Jako téměř všechna tradiční řeholní společenství, i kapucíni silně trpěli vlivem radikálních změn, které s sebou přinesl Druhý vatikánský koncil.

P. Eugène de Villeurbanne OFM^{Cap.} (1904–1990), bývalý misionář ve Střední Africe, odmítl nečinně přihlížet ničení svého řádu. Ponechal si hábit, zůstal věrný předkoncilní řeholi a konstitucím, jejichž věrné zachování slavnostně slíbil při svých řeholních slibech, a sloužil i přes mnohá pronásledování nadále tradiční latinskou mši svatou. Postupem času se k němu přidružili mladí muži, kteří byli fascinováni starobylým a přísným františkánským životem a chtěli si zachovat katolickou víru bez falešných kompromisů.

Aktuálně mají tradiční kapucíni tři domy ve Francii: v Morgonu (mateřinec), v Aurenque (noviciát) a v Pontchardonu.

Modleme se za kněžská a řeholní povolání!

POŘAD BOHOSLUŽEB NA ČERVENEC–SRPEN

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 11/26

Všechny neděle	– 10.00 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Každé úterý	– 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
4. 7.	– 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
5. 7.	– 7.00 – Mše sv.
1. 8.	– 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
2. 8.	– 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
15. 8.	– 18.00 – Nanebevzetí Panny Marie – Svěcení bylin a Mše sv. chorální
30. 8.	– Mše sv. není
Ostatní dny	– 8.00 – Mše sv.

PRAHA

Praha-Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

1. a 3. neděle v měsíci	– 17.30 – Mše sv. chorální
Ostatní neděle	– 10.00 – Mše sv. chorální

Svatoprokopská pouť

Z Chocerad na Sázavu – 30. srpna

Odchod z Chocerad v cca 9.30 hod. od kostela

Mše sv. v cca 13.00 hod.

Společenský dům v Sázavě (v centru, na druhé straně řeky,
než je klášter; od kláštera po schodech k řece a přes lávku)

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Kostel sv. Barbory a všech panen mučednic, Dům sv. Prokopa, č. p. 107

1., 3. a 5. neděle v měsíci	– 10.00 – Mše sv. chorální
2. a 4. neděle v měsíci	– 17.30 – Mše sv. chorální

ZLATÉ HORY

Kaple sv. Hedviky, Kostelní 440

Kromě 6. 7., 3. 8. a 31. 8. každou neděli	– 10.00 – Mše sv. chorální
6. 7., 3. 8. a 31. 8.	– 17.30 – Mše sv. chorální
Od 14. do 19. 7. denně	– 8.00 – Mše sv.
Od 21. 7. do 23. 8. denně kromě nedělí	– 7.30 – Mše sv.

UHERSKÝ BROD

Kaple sv. Cyrila, Metoděje a Gorazda s bratřími, U Korečnice 1093

2. a 4. neděle v měsíci	– 10.00 – Mše sv. chorální
1., 3. a 5. neděle v měsíci	– 17.30 – Mše sv. chorální
6. 7.	– 10.00 – Mše sv. chorální
13. 7.	– 17.30 – Mše sv. chorální

Cyrlometodějská pouť

5. července – 10.00 hod. Mše sv. v Uherském Brodě
po Mši sv. pěší pouť na Sady u Uherského Hradiště

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

1. a 3. neděle v měsíci	– 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci	– 17.30 – Mše sv. chorální
Sobota před první nedělí	– 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
5. 7.	– Mše sv. není
20. 7.	– 10.00 – Sv. Eliáše, proroka – Mše sv. chorální

VELKÉ MEZIŘÍČÍ

Kaple Krista Krále

17. 7. a 14. 8.	– 17.30 – Mše sv.
-----------------	-------------------

BORŠOV NAD VLTAVOU

Dům Msgr. Marcela Lefebvra, Farní 50

1. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 3., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

JABLONEC NAD NISOU

Kaple sv. Davida, krále, Anenské nám. 3/4

20. 7. a 17. 8. – 10.00 – Mše sv. chorální

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na děkanství: 548 210 160

Dárcové konto:

Název účtu: **Kněžské bratrstvo svatého Pia X.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2801456074**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplatí.